

“Ty vrahu!” Bílá samice se sápala na černého samce. Fernero stál hrdě a pohrdavě ji sledoval. Ivory, družku Mefista, jednoho z křídel hnízda, drželi další dva draci. Belsevan a Valkas byli oba dva téměř dvojnásobné velikosti, co ona, a stejně měli problém ji udržet.

“Zabil jsi ho, zabil!”

Fernero si odfrkl. “Zabil jsem ho, máš pravdu, a bylo to v poctivém duelu. Souboj o naši čest. Někdo jako ty nemá právo na to cokoli namítat. Takže táhni pryč, Ivory. Nemám náladu na pošahanou ještěřku, která neumí přijmout, co se stalo.”

Dračí branci táhli rozrušenou a hlavně rozzuřenou Ivory pryč. Fernero se oprášil a vzdychl. Něco takového mohl čekat, vždyť Ivory jako vodní drak, kříženec ledového a ohnivého, jako správný hybrid, měla labilní myšlení. Jiné samice by si šly lízat rány někam do kouta a truchlit. Ona ne, ona byla bojovnice. Stejně, jako její druh.

Neusmíval se, dokonce se mu asi i posteskl po chvíli, kdy se s Mefistem dohadovali. Bez něj se zdálo být všechno tak jednoduché. Zibra však na něj teď čekala, a bylo jen na něm, aby předal hlášení. Zůstal jediným křídlem jižního hnízda a hlava si měla poslechnout, jak se to stalo.

Za necelých deset minut už stál před její jeskyní. Jabel tam už postával a Strazs také. Zvedli hlavy od rozhovoru, když přicházel, a pokývli na něj.

“Ještě nás nevolala?” otázal se jich.

Zakroutili hlavou. “Ještě ne, něco tam řeší s Wolfie. Z toho, co jsme zaslechli, si Night Breeze užíval s Amber přímo na místě, kde ona spává, a bere to jako provokaci.” Strazs se rozesmál.

“Možná to tak i bylo,” přitakal Jabel, “protože co vím, tak Night prvně bojoval s Bluepeacem o Wolfie a ta je odkopla, ale oba dva. A pak přišla Amber a začala si Nighta více všímat. Asi nějaká společná minulost nebo tak. Někdy se na to Nighta zeptám. A Amber s Wolfie si nesedly, takže se neustále nějak pošťuchují. Klidně by si mohla vymyslet, že se s bývalým nápadníkem vyspí v pelechu sokyně.”

“To je opravdu prozaické,” hlesl Fernero pobaveně. “Co se tady nestalo za dobu naší nepřítomnosti. Co já zase slyšel, tak Ellena se porvala s Celenou kvůli žrádlu. Ulovily prý společně něco dobrého, ale už se nedohodly, čím zásluha to vlastně byla. Takže Ellena je bez kusu ocasu.”

“Celena vyhrála?” zamrkal překvapeně Jabel. “Nečekal jsem něco takového. Ellena se rve, jako kdyby měla umřít.”

“A to víš zase jak?” otázal se Strazs.

Jabel sklopil oči a mlčel. Fernero se zase rozesmál. “Protože mu napráskala jako malému dráčeti, když jí šlápl na ocas při jedné večeři. To jsi tu nebyl, Strazsi. To jsi byl na Dlouhém lovu.”

Jak se tak bavili, Wolfie, Fakra Jižního hnízda, vylezla z jeskyně Zibry. Celá našťvaná prošla okolo draků, aniž by je pozdravila, jak se slušelo, a zamířila zpět k hnízdištím.

“Očividně moc se stížností nepochodila,” ušklíbl se Strazs. “A nedivím se jí. Ti dva neudělali nic špatného, ne? Přece Zibra zavedla politiku, že všechno je všech, rovnost a jiné kraviny.”

Fernero ani Jabel to nekomentovali. Jabel se však smutně díval za Wolfie.

“Snad ti jí není líto,” položil mu tlapu na hlavu Strazs. “Ona není tvá kategorie. Spíše by ses měl zajímat o tu svou. Viděl jsi ji aspoň?”

Jabel setřásl jeho ruku ze své hlavy a chňapl po ní. “Do toho ti nic není, Strazsi.”

“Ale ale, myslel jsem že naše známost z minulosti z nás dělá kamarády. Nemyslíš si snad, že jsme kamarádi?”

Jabel měl sto chutí něco odpovědět, ale jen přikývl. “Jsme kamarádi.”

“Tak to má být,” znova jej poklepal po hlavě Strazs. “Tak se chová hodný kamarád,” ušklíbl se a škrábl jej na tváři, na straně, kde neměl oko. Bolestně sykl.

“Nech ho být,” pronesl Fernero rozhodně. “Dokázal, že je bojovník, ač se narodil jako služebník. Viděl jsem to, nevím, jakou máte společnou minulost, ale Jabel si zaslouží místo mezi bojovníky. Takže ho nech, jasné?”

Fernero a Strazs na sebe zavrčeli. V tu chvíli vykoukla Zibra ze své jeskyně. Vypadala velice unaveně, nejspíše několik nocí nespala. Zamžourala očima, pod kterými měla kruhy, a neupravené šupiny jí odstávaly. Dlouho zanedbávala hygienu.

“Tak pojďte a všechno mi povězte, hlavně to, proč jste se vrátili jen tři. Něco jsem zaslechla, ale chci vědět všechno.”

Zibra nevěřícně hleděla na Jabela, který ji právě pověděl, co se skutečně stalo s Lifiem, dračím Bogrou.

“Ty fakt nelžeš, a stejně tomu těžko mohu uvěřit,” hlesla a zahleděla se někam do stropu. “Opravdu nelžeš. Něco takového je ale nepředstavitelné.”

Jabel přikývl. “Právě v tom je síla jeho oběti.”

“Vy s tím souhlasíte?” Obhlédla ostatní draky, kteří se zdáli stejně jako ona zaražení. Jabel tentokrát nevynechal žádný detail. Jen nerozebíral to, co se stalo v Růžové hoře. Ale o duších v ní uvězněných vše vypověděl.

“Neřekl nám, jak to všechno bylo. Čekal na tebe, Zibro,” uklonil se Fernero. “Kdybych ale tušil, co se skutečně stalo a co se v hoře skrývalo...” Zavrčel. “Měl jsem tam předky, jistojistě.”

Zibra se k nim otočila zády a přemýšlela. Po chvíli čekání se znova otočila na ně s rozhodným výrazem: “To, co se stalo, nikde nebudete roztrubovat, než to povolím. Je to opravdu vážné. Budeme o tom muset poslat zprávu do Velkého hnízda. Jeden z vás se tam vydá a nejrychlejší budeš ty, Fernero. Věřím, že se rád podíváš na své rodné jeskyně. A že předáš tuhle vážnou záležitost Uchu hnízda v plném znění. Nesmíš ani slovo vynechat a trvat na tom, i kdyby nevěřil. O tomhle se musí dozvědět stařešinové. Stejně, jako o tom, že Strach přežil. Je to smutné. Mefisto byl právě jeden z těch, co ji odrazili při prvním střetu. Ale nemusíš se, Fernero, bát, tvůj souboj byl poctivý a čestný. Mefisto zemřel hrdinnou smrtí. Jeho samice může být pyšná.”

“K tomu bych měl s prominutím, Zibro, poznámku. Sotva se to dozvěděla, místo, aby uctila naše tradice, zaútočila na mě. Valkas a Belsevan ji zastavili, ale bojím se, že u tohoto pokusu nezůstane.”

Zibra skousla rty. “Ach, ti vodní draci. Vždycky tolik přehánějí, co se cítů týče. Jsou od přírody labilní. Tím spíš bys měl vyrazit hned, Fernero, protože teď tu není pro tebe bezpečno. Mstící samice je horší, než hrdý soupeř někde na bojišti. A Ivory potřebujeme, bude matkou. Někdo se o její dráčata teď starat musí, až se vyklubou. Věřím, že jí čas dá zapomenout. Můžete teď jít.”

Pokynula jim k odchodu a všichni tři se tedy jako na kolovrátku otočili.

Strazs jen opovržením hodně zakroutil ocasem. Byla to součást jeho hry, protože stále se Zibrou měl nevyřízené účty z minulosti. Pro teď to ale nechala být.

Ivory se trmácela strhaná podzemní chodbou, vyhloubenou už před dávnými časy první letkou, jenž kdysi obývala Jižní Hory. Kráčela tmou, vzlykajíc nad svým osudem. Několikrát se cestou zastavila a zlostně zasyčela do prázdnoty za i před sebou, jako by chtěla tu prázdnotu ze svého srdce odehnat někam do dále. Bílá dračice ale neměla šanci, aby se jí vrátil. Cítila to, cítila to už před pár dny ale... na nebi přece nevysvitla hvězda? Tak co se mohlo stát? Ivory netušila nic o moci růžového křišťálu. Tato informace zůstala ostatním drakům skryta, a tak jen věděla, že její milovaný zemřel a nikdy se s ním už neshledá. Protože i kdyby teď zemřela, jejich hvězdy nebudou svítit vedle sebe.

Znova propukla v zoufalý pláč a schoulila se uprostřed chodby. Křečovitě sebou škubala a pláč se postupně měnil v smích, který se zase po chvíli změnil v pláč. Vypustila z nozder vodu, která stékala z lehce se svažující jeskyně kamsi do nižších pater Jižního hnízda. Otevřela tlamu a vody bylo víc a víc. Měla chuť všechen ten smutek vyplavit ze svého těla. Nebylo jí však dáno, protože přímo pod ní se ozvalo hlasité zanáčování. Ivory přesto dál vypouštěla vodu ze svého nitra.

“Já tě zabiju, Ivory!” zanáčoval rudý drak brodící se čím dál prudší říčkou nahoru. Mornat ohnivák skřípal zuby a rozzuřeně se hnal přímo k ní.

Konečně sklapla čelist a vyzývavě se před ním krčila, jako by mu dávala najevo, že s ním chce bojovat. Mornat se zarazil a poodstoupil od ní. Z nějakého důvodu jej děsila

“Co to děláš, sakra?” ohradil se na ni obezřetně. “Mohla jsi nám splavit nějaké zásoby, kdyby jsi ještě chvíli takhle blbla. Až se vrátí Mefisto, tak mu tě napráskám a on si tě srovná,” zavyhrožoval. Ivory ztvrdl výraz ve tváři, ale oči se jí chvěly, jako by zadržovala slzy.

“To jsi neslyšel? Mefisto je mrtvý,” zasyčela. “Vzali mi ho. Ten tvůj pán mi ho vzal. Fernero. Jsi na něj pyšný, co?”

Mornat vyvalil oči. “Mefisto že je mrtvý? To je pro mě novina. Já byl teď několik dnů venku a lovil lidi. Mám jich v zubech rovnou stovku. Dvě hnízda jsme jim zničili, takže jsem nemohl tušit, že se výprava už vrátila. Odlétali stejný den, co já. V tom případě, Ivory, upřímnou soustrast. Nevím, jak se to stalo, ale nebyli jste párem dlouho. Kdybys něco potřebovala, obrať se na mě. Pomohu ti,” uklonil se uctivě. Spíše než opravdový soucit ale cítila z jeho slov pouhou tradici, kdy draci po smrti jiného draka chvíli podporují jeho družku, pokud čeká mladé.

Ivory vystartovala a rafla ho do nohy. Mornat jen překvapeně vyjekl a nestačil ani reagovat, když se kolem něj prohnala a zamířila někam dolů do nitra hor.

“Zmijte jedna,” hlesl Mornat a oblízl si mělkou ránu na přední pravé tlapě. “Tohle jí nedaruji, jen počkej, až skončí období smutku. Hezky si tě podám.”

Pak se otočil také do nitra hory a vracel se s myšlenkou, že snad už na ni nenatrefí a že si po pár dnech na bojišti bude moci odpočinout. Ellena tam na něj již čekala.

Ivory se přiblížila k hnízdu. Vzala to velkou oklikou, ale nakonec její kroky doputovaly až sem. Nahlédla dovnitř. Uvnitř zrovna byla jiná samice. Wolfie, která pospávala na hromadě jídla. Zdálo se, že před chvílí hodovala na zásobách už předpřípravných pro mladé. Pokrytecké, pomyslela si Ivory ale nekomentovala to nahlas. Nechtěla dračici probudit. Ne takhle. Pomalu k ní kráčela a zastavila se přímo nad ní. Rozevřela čelisti a přiblížila se. Stačilo jen skousnout a spící dračice by zemřela. Proč by to neměla udělat? Přece jen, byla to obyčejná Fakra, která navíc neměla ani nárok na to mít druha.

Ivořiny myšlenky se rychle měnily. Začala slintat tak rychle stáhla tlamu, aby žádná ze slin nepadla na tvář malé bílé dračice a neprobudila ji.

Ivory zatřepala hlavou a její výraz se změnil. Proč vlastně chtěla sníst Wolfie? Že by měla hlad?

V mysli Ivory se začala zase měnit nálada. Tentokrát zaměřila svou pozornost na vejce. Přistoupila k nim a prohlížela si je. Moc si nepamatovala, kde přesně leží ta její, ale instinktivně vyrazila k jednomu místu. Několik vajec tam na ni už čekalo. Všechna šla cítit mladistvou vášní, vznikajícím životem. Prohlížela si je a jedno z nich oblízla.

“Ty budeš jednou velký drak, že? Majestátní, hrdý a dobrý. Stejně jako tvůj otec... tvůj otec..” Ivory rozevřela čelisti a stiskla. Skořápka chvíli vzdorovala, ale pak praskla. Téměř vyvinuté mládě společně s vnitřkem vejce se sesunulo na zem. Maličký dráček ještě nebyl schopný dýchat, zatřepetal se a zasýpal, pak zemřel. Ivory se oblízla a začala požírat své mládě. Celá natěšená vylízala i vejce, než jej odhodila stranou. Zvuk, který kutálející se zbytky vejce vydávaly, probral Wolfie, která překvapeně zamrkala, když uviděla Ivory.

“Ivory? Co tu děláš?” zeptala se nevině. Ani ve snu by ji nenapadlo, co Ivory před chvílí udělala. “Přišla jsi se podívat na mladé?” Wolfie začínalo docházet, že je něco špatně. Zahlédla krev, kterou měla druhá dračice pod tlapami a kus skořápky povalující se v rohu.

“Ivory?” pronesla vyděšeně a opatrně Wolfie. Ivory si jí ale nevšímala, místo toho se zaměřila na další vejce, se kterým udělala krátký proces. Ošklivé zvuky se donesly k uším malé Fakry, která zděšeně vykřikla a rozběhla se k Ivory, aby ji zastavila. Jenže větší bílá samice se jen ohnala ocasem a menší dračici odmrštila, jako by byla jen pírkó. Pak zavřeštěla jako divá a otočila se v bojové póze přímo na Wolfie.

“Tobě přeskočilo!? Co si sakra myslíš, Ivory!?” Wolfie zoufale sledovala, jak Ivory dupla na třetí vejce a rozdrtila ho i s jeho obsahem.

“Co si myslím?” ušklíbala se a začala oblizovat to, co jí zůstalo na tlapě. “Já jen uctívám svého partnera. On to po mně chce, víš? On ke mně mluvil, Wolfie, a řekl mi, že chce vidět naše mladé a jak jinak to udělat, než že je sežeru?”

Wolfie zaúpěla a vrhla se vpřed. Samice naplněná žalem však menší útočnici zase strhla stranou a ještě jí přišlápla. Wolfie zafňukala, když jí Ivory přidupla hrud'. Zasýpala po kyslíku, neboť jí větší samice vymáčkla téměř všechn vzduch z plic. Pak se Ivory sklonila k její hlavě a oblízla ji. Wolfie cítila na tváři zápach a pachut' rozbitých vajec. Udělalo se jí špatně a měla chuť zvracet.

Ivory ji začala oblizovat. Pak jí pošeptala do ouška: “Chutnáš báječně, Wolfie. Ale na mě nemáš. Já chutnám líp. Mefisto to věděl a byl připraven mě sníst. Kdo sní tebe?”

“O čem to sakra mluvíš?!” Wolfie zavzlykala. Ivory z ní slezla, ale ještě jí zubem projela přes tvář. Wolfie cítila, jak jí po tváři stéká krev, a sotva se naskytla příležitost, vyskočila a pelášila, co jí nohy stačily. Musela najít pomoc. Sama proti Ivory neměla šanci.

Bílá dračice se jen mlsně oblízla a otočila se ke zbylým vejcím: “Nebojte, maličcí, brzy uvidíte tatínka.”

Jabel se uvelebil a sledoval, jak se Merin před ním svůdně protahuje. Matka jeho drácat se s ním ihned šla spářit ve chvíli, kdy se potkali. Pocítila, že tak nějak vyrostl, a Jabel si rozhodně nemohl stěžovat. Tohle byl už čtvrtý příjemný moment mezi nimi od chvíle, kdy se vrátil. Přece jen ta strastiplná cesta a zkušenost, kterou zažil, měla pozitivní dopad. Merin se s ním zase sblížovala a to znamenalo, že Ravier utře nos.

“Lásko, neměli bychom se už věnovat i povinností?” řekl unaveně, když viděl, jak se Merin zase nastavuje, aby se s ní spojil.

“Ach, na to teď nemám pomyslení, miláčku. Dlouho jsem nebyla tak nadržovaná,” toužebně zavrčela a začala slintat. Vzrušení se vznášelo ve vzduchu téměř hmatatelně. Jabel se přikrčil a pomalu se k ní sunul, připraven se začít pářit. Zařval a skočil po ní. V tu chvíli se ale přímo mezi ně s řevem a vzlykotem vrátila Wolfie. Jabel ji poznal hned, ač do ní vrazil v rychlosti a poněkud choulostivě připraven.

Drak bolestivě zaklel. Narazil se na nejméně oblíbeném místě draků, co se bolístky týkalo. Schoulil se a zakňučel. Merin se chtěla hned na Wolfie ohradit, co to s ní je, ale její zděšený výraz a vzlyky ji přesvědčily, že by měla mlčet.

“Ach Merin, Merin, musíš jít se mnou, ona se zbláznila!” Wolfie málem omdlela vyčerpáním. Psychickým, hlavně.

“Uklidni se a pověz mi, co se děje” pronesla bílá větší samice rázně a přirazila Wolfie ke stěně jeskyně. Jabel mezitím aspoň přestal kňučet, ač jej stále svírala bolestivá křeč.

Wolfie popotáhla a vychrlila ze sebe: “Ivory, ona se zbláznila, začala ničit snůšku!”

Merin zlostně zavřeštěla a pustila nebohou Fakru od stěny. Ani se po ní neotočila, když tryskem vyrazila směrem k hnízdišti. Wolfie se schoulila na zem.

Jabel konečně vstal a nechápavě se zahleděl na Wolfie.

“Ivory ničí snůšku? To jsi se snad zbláznila ty, ne? Vždyť tam jsou její vejce a Mefista... aha!” hlesl a také zlostně zavyl, vždyť i on tam měl svá vejce.

Štěkl na Wolfie: “Zburcuj ostatní, tohle si Ivory vypije. Propadla hrdlem, teď ji už nic nezachrání. Přiveď Zibru a spěchej, každá vteřina je důležitá!” Sám vyrazil, co to nejrychleji šlo, k hnízdišti, ač oproti Merin jej čerstvé zranění zneschopňovalo v rychlém pohybu.

Wolfie, povzbuzena vztekem těch dvou, také popadla dech a bleskurychle zamířila přímo k jeskyním, kde spávala vůdkyně.

Merin vstoupila právě ve chvíli, kdy Ivory s laskáním tolik typickým pro čerstvé matky poněkud morbidně líbala nevylíhlé dračí mládě, zárodek. Bílá dračice zasupěla. Slonovinová si ji neвшímala a dále se laskala s mrtvým dráčetem.

“IVORY!” zavřeštěla Merin a razila si cestu vpřed. Slonovinová si jí konečně povšimla.

“Ach Merin, drahoušku. Co tě sem přivádí?”

Merin se zastavila, protože něco v hlase její sokyně ji přinutilo být na pozoru a nikoliv se na ni vrhnout bez přemýšlení. Ivory měla v hlase jistou vychytralost a bezohlednost.

“To ty víš, mláděvražedkyně. Ty hnisavý vřede.”

“Och, ty jsi na mě ale nějaká sprostá, ne?” hlesla šílená dračí matka a zlostně mrkla. “Dávej si pozor na jazyk. Nebo o něj přijdeš.”

Merin se pozorně rozhlížela okolo. Téměř všechna vejce od Ivory byla již zničená, zůstávala pouze dvě. Ale Ivořina vejce nebyla jediná rozbitá. Ivory zničila i několik dalších vajec. I jejích vajec. Merin pocítila v srdci žal a vztek, když spatřila dvě ze svých pěti vajec rozbitá a vyžraná. Něco se ale Ivory muselo nechat, žádné samici nezničila všechna vejce, ač to mohla být jen otázka času.

“Tohle ti ho nevrátí,” zavrčela Merin. “Nevrátí ti ho to.”

“To přece vím,” dostala odpověď tak chladnou, až se i ona oklepala zimou, a to byla ledová dračice.

Merin se ale nedala. “Mefisto by si určitě—”

“NEŘÍKEJ JEHO JMÉNO!” zařvala náhle Ivory. “NEŘÍKEJ HO!”

Merin se přikrčila právě včas, protože přímo nad ní proletěl prudký gejzír vodního sloupce. Ledová dračice cítila sílu, která za ní rozervala kus skály.

Nenechala si to líbit a sama vychrlila svůj ledový dech. Možná nebyl tak silný jako u ostatních ledových draků, Merin sama měla v rodu kdysi křížence, ale i tak mohl způsobit značné škody.

Ivory se nechala ovanout jejím dechem a nezdálo se, že by jí to něco udělalo. Merin zcepeněla. To byla až tak slabá?

“To jsi si jen ulevila, ne, Merinko?” Ivory se zasmála. “Myslím, že tvoje vajíčka si nechám až naposled.”

“Co chceš udělat!?” vyjekla Merin, protože Ivořina zlá očka se rozhlížela po okolních vejcích.

“Inu, přemýšlela jsem, že se mi nelíbí být jediná s jedním vejcem. Tak mě napadlo, že jako sestry bychom mohly být nastejno, ne?” oblízla se Ivory a zachichotala se. “Jako sestry, chápeš? Mláďata stejně zabíjejí jedno druhé, tak tohle přeskočíme a necháme si to, které chceme, ne?”

“Ty jsi se zbláznila, Ivory. Tohle je přece přirozený řád, přežije jen nejsilnější mládě, aby pokračovalo v rodu. Ne, že si rozhodneme my, koho chceme. Tak to prostě nechodí, Ivory.”

“A co je mi po tom? Věřím, že to je jediné správné řešení mého problému, víš? Protože, protože on se mi znova narodí a nechci, aby se připleťl do rvačky vašich mláďat, Merin!”

“Co je tohle za debilní nápad?!” Merin toho měla už dost. Po celou dobu hovoru s Ivory se nenápadně sunula blíže. Pak se prudce vymrštila vpřed.

Ivory ji jedním máchnutím ocasu uzemnila a Merin chvíli viděla hvězdičky.

Merin se točila hlava, když v tom ji spáry chytly za hlavu a trhly s ní. Ivory nelenila na místě a třemi kroky stanula vedle poloomráčené sokyně. Popadla ji za hlavu a mrštila s ní. Merin ztratila půdu pod nohama proletěla se vzduchem, načež přistála mezi vejci. Prostorem se nesl zvuk praskající skořápky. Tři další vejce se rozlámala pod tělem Merin. Ta ihned instinktivně zaúpěla a převalila se mimo dosah dalších. Rozhlédla se a... Mikelina vejce byla pryč. Všechna. Merin zakřičela v zoufalství.

Ivory se uchechtla.

“Vidím, že tady je někdo ještě razantnější, než já. Ale máš dobrý nápad, Merin.” Slonovinová dračice k ní kráčela volným krokem. Merin zcepeněná hrůzou, neschopná pohybu jen tiše vzlykala. Krev a ostatní obsah vajec jí stékal po boku, kterým na hnízdo dopadla. Ivory s úsměvem jí vlastním sklonila svou hlavu k Merinině boku a začala jí tuto směs slízávat.

“Ach... jak delikátní, Merin,” Ivory smyslně a chtivě zavrnila.

“Merin!” Jabel vběhl právě včas, aby tu zvrácenou chvíli dvou samic uviděl. Pohledem přelétl hnízdo a hodnotil situaci. Mnoho z vajec už bylo pryč. Zachvátil jej zmar a stesk. Něco z jeho nitru se snažilo prodrat ven. Zařval a zaúpěl.

Ivory k němu vzhlédla, zatímco se Merin stále nevzpamatovala z úděsu. Sama se stala ničitelkou života a to žádná normální matka nesnese.

Ivory se narovnala a Jabel slyšel, jak drápy škrábala o podlahu.

“Ach, Jaby, ty nám nedáš ani chvíli o samotě? Doufala jsem, že tady s Merin provedeme výběr dříve, než dorazí ostatní samice, ale co už. Ty jsi samec, tak si tam hezky sedni a nech nás se napapat, jo?” pozvedla zakrvácené pařáty až k tlamě a oblízla si je.

Jabel se přikrčil a zavrčel. Dále to nesmělo pokračovat.

Vystartoval vpřed jako skokan. V tom okamžiku byl ale zasažen Ivořiným dechem. Vodní gejzír mu vrazil do ne moc rozložitě hrudi a vyrazil mu dech. Modravý drak byl nadzvednut vodní silou a mrštěn přímo do protilehlé zdi. Zaryl se zády do kamenné jeskyní stěny plné všemožných minerálů a vzácných kovů jako zlato a zarýval se hlouběji a hlouběji. Na malý moment voda ztratila sílu, aby ale v následné vteřině do jeho těla narazilo další vodní beranidlo.

Jabel se nedokázal vymanit z neustálé spršky vodního orkánu. Na stěně za ním se objevily četné prohlubně, jak Ivořin dech nepřetržitě trestal drakovu tělesnou konstrukci. Tak tvrdě, že se brzy mohla rozpadnout.

Topil se, lupal po dechu, síla vody mu vyrazila z plic všechn vzduch a zaplňovala jeho místo. Pak, ve chvíli, která se mu zdála jako věčnost, konečně útok přestal. Modrý drak se svalil na podlahu a začal ze svého nitra tlačit vodu ven, aby se mohl nadechnout.

“Mohl jsi ho zachránit!” Jabel pozvedl oči a zahleděl se zblízka do tváře plné zoufalství a bolesti. “Mohl jsi ho zachránit, já vím, že ano. Ale ty jsi si někde spal jako medvěd v zimě. Víš, jak moc to bolí? Víš? Nevíš, co?!”

Ivory se nadechla a prudce vyplivla další proud vody z tlamy. Tentokrát jen tenký čůrek... ale o to silnější. Jabel jen tiše a bolestivě sykl, když mu proud odřízl nad zraněným okem okrasné ostny, kterými se dračí samci pyšnili.

Za Ivory zaznělo zavrčení.

“Nech ho být,” hlesla Merin a zavrčela o to hlasitěji. Ivory na ni natočila hlavu až v nepřírozeném úhlu a tvářila se... Merin nedokázala popsat, jak. Uslyšela praskání obratlů, když se samice podivuhodným, téměř krabím způsobem začala přesouvat tak, aby jí mohla čelit zpřímá pohledem.

“Ale drahoušku. Proč nepokračuješ v ničení vajíček? Nebo jsi mi nechtěla pomoci všechny zabít a nechat tu jen jedno jediné? To mé? To, které, až se narodí, tak bude znovuzrozený můj milovaný, který se vrátí, aby zabil Fernera?”

“Jsi blázen, Ivory. Jsi blázen a nenechám tě už ubližovat nikomu dalšímu, rozumíš?”

Ivory se vesele rozesmála, až oba dva, Jabela i Merin z toho zamrazilo, protože v něm zněla přirozená radost dráčete.

“Ale no tak, Merinko. Ty si myslíš, že proti mě máš šanci? Nemáte ji nikdo, protože víte co?” Ivory naznačila gesto, jako že šeptá, a pak zašeptala tak, aby ji slyšeli více, než nahlas, “Protože já jsem nezastavitelná.”

Merin se připravila k útoku, ale Ivory místo toho zakroutila hlavou a jako kočka jedním skokem přistála vedle Jabela, který se sbíral z podlahy. Zaúpěl, když mu přišlápla křídlo a vycenila zuby.

“Pokud se jen hneš, tak mu dechem urazím palici,” hlesla Ivory. “A uděláš místo toho, co ti řeknu, takže...” ani nečekala na Merininu odpověď, “ted’ zničíš ostatní vejce, rozumíš?”

Merin zavrčela a temně se usmála. “Tak dobře,” odvětila. “A co kdybych začal tím jedním tvým?”

Ivory zakroutila hlavou. “To jsem právě na mysli neměla, Merin, to je to jediné, které musíme ochránit, víš?”

“Nemyslím si,” Merin se bleskurychle otočila k Ivořinu poslednímu vejci a naznačila, že jej spráží svým ledovým dechem. Ač nebyla silná, jistě dráče uvnitř bude minimálně poškozeno a narodí se s vadou těla či mysli.

Tentokrát to byla Ivory, která zařvala zděšením a místo toho, aby ublížila Jabelovi, vystartovala po Merin. Ta ale útok na vejce jen předstírala a sotva během dvou sekund, co se k ní Ivory přihnala, pootočila Merin hlavu a vším silou, vším dechem zasáhla Ivory do obličeje ledovou sprškou.

Ivory oslepená ledovými výpary vrazila do Merin, ta neustála náraz mohutnější dračice a převážila se. Přepadla vzad a cítila, jak si Ivořiny zuby našly cestu k jejímu hrdlu a skously. Merin zalapala po dechu, ale nepřestávala ze všech sil chrlít ledový dech na svou sokyni. Převalily se a mezi tím vším kousáním a řvaním, které Ivory vydávala, se rozezněl ještě jeden zvuk. Praskání skořápky. Ivory pustila Merinin krk, který značně krvácel a pohlédla pod svůj ocas. Její poslední vejce... bolestivě zafňukala plná zoufalství.

Merin na nic nečekala a skočila po ní. Převalila ji na bok a chtěla jí skousnout hrdlo. Ivory ale instinktivně popadla její pravou přední tlapu a svalila ji bokem. Její protivinice se nenechala a znova spustila svůj dech. Ze všech sil, z celého svého nitra jí chrlít na samici, která jí drásala ruku ve slepé zuřivosti a žalu.

Merin neustávala a neustávala ve svém snažení, až tu jednou stisk povolil a ona znova mohla pohybovat všemi končetinami bez omezení, mimo bolesti, kterou to způsobovalo.

Odkulila se stranou a pohlédla na mrtvolnou masu ležící bez hnutí na zemi. Zavrčela výhružně a připravila se k dalšímu boji. Slonovinová ale nevydala ani hlásku. Pouze její břicho, lehce se zvedající a zase klesající vypovídalo o tom, že Ivory ještě nevydechla naposled. Merin znova zavrčela. Zase bez odezvy.

Jabel se konečně dobelhal až k Merin a postavil se vedle ní.

“Myslím, že je vyřízená,” pronesl a opřel se o ni. Cítil jak se jeho drahá družka chvěje, zda strachy, nebo nenávisť, či snad obojím, to netušil.

“Ještě není konec,” hlesla z agresí v hlase. “Dokud dýchá, není konec.”

Ivory se pohnula, projela jí křeč. Začala se opatrně zvedat. Merin vyskočila, ale Jabel jí strhl stranou. Dračice dopadla vedle něj na podlahu a sekla po něm pařáty. Mistrně jí uhnul a tvrdě se na ni zahleděl.

“Podívej,” pokynul s hlasem chvějícím se zděšením. “Boj už skončil.” Sám se zachvěl pod náparem prázdnoty, kterou vycítil. V této místnosti už totiž nebyli tři draci, ale dva.

Ivory se na ně otočila z prázdným pohledem. Zdálo se, že je snad ani nevidí. Nevydala ani hlásku, jen se zmateně rozhlížela okolo.

Merin se postavila a nevěřicně na ni hleděla. “Co se to stalo?” hlesla s neblahou předtuchou.

“Ivory už není,” zaskřípal zuby Jabel. “Zmizela.”

“Ale jak to?”

Jabel přistoupil těsně ke své družce, pohladil ji po hlavě a políbil. Když se odtrhl, zašeptal. “To ty a tvůj dar.”

“Můj dar? Ale jak?” nechápala Merin.

“Celé její nitro bylo zaplněné bolestí... a bolest je pryč, stejně jako nitro. Ona je teď... nevím, co je, ale Ivory už není,” zasmušile povzdechl.

“Ale já to stejně nechápu, jak...”

Jabel Merin objal, zděšenou samotnou nad tím, co udělala. Kdyby Ivory zabila, slavnostně by teď tančila nad jejím tělem a trhala maso, jenže pro draka jeho já bylo to nejdůležitější, co nikdy nesměl ztratit.

Jabel objímal Merin a vzpomínal na své zážitky z nedávné doby. Už si uvědomoval tu ohromnou moc, se kterou se narodil, sílu manipulovat s dračí duší. Nebezpečná síla, schopnost ublížit a stejně tak vyléčit milované a jejich srdce.

Z objetí je vytrhl zvuk rychle se přibližujících kroků.

Dovnitř hnízda vpadla rozzuřená Zibra. Zařvala a rozhlížela se okolo, aby se mohla pustit do boje. Tlma jí ale z úžasu sklapla. Bolestivě nato zakvílela a slzami se zalily oči dračí samice, která nedostala šanci se stát matkou. Její výraz ale rychle ztvrdl. Otázala se Jabela: "Co se tady stalo a proč ona ještě není mrtvá?!" Pokynula hlavou na Ivory, stále hledící kamsi do prázdna.

Jabel a Merin se setkali pohledy, Merin přikývla a Jabel spustil vyprávění s tím, že Merin jen upřesnovala detaily, protože Jabel zde celou dobu nebyl.

Zibra jej sledovala a přemýšlela o každíčkém jeho slově. Nelhal jí, stejně by to poznala a pravdu by z něj dostala sama. Když ve svém příběhu došel až na místo posledního střetu Merin a Ivory, přestal mluvit.

"Proč jsi přestal? Pokračuj," přikázala mu, ale on zakroutil hlavou. Částečně zaštitil Merin pro případ, že by nakonec Zibra rozhodla i o potrestání Merin za neuvážený čin.

"Řeknu ti to, ale Merin teď musí odejít," nekompromisně přednesl svůj požadavek.

Zibra přikývla. Tato situace už tak byla zlá.

Merin špitla něco Jabelovi do ucha a ten se na ni mile usmál. Pak se prohnala se slzami v očích kolem Zibry a Wolfie, která se skrytě choulila téměř bez sil ve vstupu do hnízdiště. Wolfie se rozhodla následovat Merin a Zibra s Jabelem osaměli.

"Tak mi to dopověz, co jsi provedl s Ivory? Poznám to... ona už nesmí mezi hvězdy, že?" zahořkle ztišila hlas.

Jabel přikývl. "Ano... už nemá místo mezi hvězdami, nikdy nespátří věčnou oblohu a nepřipojí se k předkům... ale já jí to neudělal. Udělala to Merin."

Zibra zavrčela. "Věděla jsem, že s tím měla něco společného, jen jsem se domnívala, že ji posíláš pryč, aby nespátřila tvůj trest. Teď musím potrestat ji."

"Prosím... nech ji být." Jabel se před Zibrou uklonil. "Já... to možná mohu napravit."

Zibra nevěřícně zamrkala, protože mladý drak mluvil pravdu. Opravdu se domníval, že to může napravit. "Jak?" pouze se otázala.

Jabel se zvedl a hrdě vypnul hrud. "Můžu se pokusit jí duši stvořit... myslím, že to dokážu."

Zibra se zle zachechtala. "Tomu se dá jen těžko věřit, Jabeli, už jen ta slova jsou rouhání, uvědomuješ si to? Dračí duše je posvátná, můžeš ji pokřivit, zlomit a poškodit, ale nikdy ne zničit. A pokud se zničí, už nejsi drakem, jsi jen prázdnou schránkou bez vzpomínek a snů. Jak jí chceš vrátit duši...?"

"Nevrátím jí duši, ale řeknu jí, vpálím ji do té prázdnoty něco, co bude jako duše."

Zibra zpozorněla o to více. "To myslíš tak, že se stane loutkou? Poslouchající příkazy velitele hnízda a nikdy ho nezradící?" fascinovaně pozorovala, jak bývalá Ivory dloube do země a dívá se, že pod ní je země.

"Pokud si to budeš přát a trest nepostihne mě ani Merin."

Zibra přikývla.

"Udělej z ní vojáka, který bude chránit tohle hnízdo a nebude dělat problémy. Udělej z ní poskoka, který mi bude po boku a bude chránit mě a zájmy Jihu. A ty i Merin budete bez trestu, ač byste si zasloužili sežrat. Mláďat je mi líto, Ivory měla zemřít... ale zemřít, ne být

vykázána z hvězd. Doufám, že už se nic takového nikdy nestane. Merin, netuším jak se jí to podařilo, a něco mi říká, že ty to víš, už nikdy tohle nesmíš provést. Rozumíš?”

Jabel přikývl.

Pak se bezeslova otočil k Ivory a zašátral v nitru po svém daru.

Vstoupil do prázdnoty, všeobjímající prázdnoty, stahující a přitom rozpínající vše, co z Ivory zbylo... a pustil se do díla.

Zdalo se mu to jako věčnost. Své pocity a žádosti skrze svou duši přenášel do prázdnoty druhé duše a ta je jako mořská houba nasávala do sebe, ba tápající po něm samým.

Jabel se stáhl na chvíli z vědomí slonovinové dračice. Ta jej teď sledovala, s prázdňým a tupým výrazem, přesto, měla už v očích jiskřičku života, jenž snad přeroste v oheň.

“Slyšíš mě?” otázal se jí.

Přikývla a otočila se hlavou na Zibru.

Jabel pokračoval: “Tohle je Zibra, vládkyně Jižního hnízda. Pamatuj si to. Budeš vždy po ruce vládkyni nebo vládci Jihu.” Zibra se po Jabelových slovech zaškaredila, ale Jabel se nenechal tím rozhodit.

“Budeš chránit Jižní hnízdo a tradice, které se vážou k jeho drakům. Předal jsem ti všechny, které musíš znát. Rozumíš?”

“Ano,” řekla hlasem bez emocí. Jabel i Zibra se zachvěli. Jabelovi bylo špatně a netušil, zda kvůli tomu, že použil až moc ze svého daru, nebo kvůli tomu, co vlastně musel provést. Nezbytně ale musel uspět, selhání by znamenalo trest.

“Ode dneška budeš zvaná dračice Ivory, tvore. Neprozradíš, co se tu dnes stalo, i kdyby tě to mělo stát život,” přikázal Jabel.

“Život?” pronesla Ivory. “I-vo-ry?... Rozumím,” otočila se k Zibře. “Připravena sloužit, paní,” krkolomně se uklonila. “Jsem připravena.”